

[Frank Jensen]

ren i, at breddesåning heller ikke er et instrument, som vi ønsker at anvende i vid udstrækning på forskningsområdet, men nu er problemet bare det, at fundamentet ikke er i orden, minister. Nu har denne grønthøster, som vi kalder det på landet – ministeren kalder det plæneklipper – kørt igennem vores forskningssektor igennem mange år. Disse produktivitetsbesparelser gør altså ondt ude på ministerens institutioner, og det er dem, ministeren allerede har ansvaret for i dag. Ministeren bør tage sig af de børn, han har i sin favn, i stedet for at begynde at sætte flere i verden, og det er altså problematisk, når vi i dag som politikere kommer rundt og ser, hvordan tidligere internationalt anerkendte forskningsmiljøer udtørres. Det mener vi at vi først og fremmest bør tage et medansvar for, og så burde vi sige, at så kan det godt ske, at det ikke er alle 200 mio. kr., der skal rette op på de områder, hvor det har gjort ondt med de 2,2 pct.s besparelser. Så kan vi få dem på plads og derefter bruge resten af pengene dér, hvor Danmark nichemæssigt kan have mulighed for at bibringe den internationale dimension en større vægt.

Ministeren står med det konkrete problem, at han har et ansvar for, at der om kort tid skal vedtages en finanslov, hvor der er nedskæring på ministerens eget ressortområde, altså Undervisnings- og Forskningsministeriet, på 65 mio. kr. på forskningsbevillingerne. Det føler vi altså et vist ansvar for ikke bliver ført ud i livet.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

På trods af at grønthøsteren for første gang i de år, jeg har været forskningsminister, har kørt hen over forskningsbevillingerne – det er jo almindeligt kendt, for finanslovsforslaget har været offentliggjort i lang tid – på trods af dette fastholder altså Forskningspolitisk Råds formand, at vi skal give pengene ud på denne måde og ikke på den måde, som hr. Frank Jensen anbefaler. Der er ingen tvivl om, at hele forskningsverdenen ville være glad for at få lidt ekstra penge alle steder, og jeg ville da også være glad for at slippe for disse grønthøsterbesparelser, men striden om det synes jeg vi skulle få afgjort, når vi laver finanslov. Vi skal ikke lade den sag ødelægge et stort og flot projekt, som jeg er sikker på vi kan få hele forskerverdenen til at bakke op bag.

Fru Elisabeth Arnold siger stadig, at hun er betænkelig ved nye institutter, som går ind og konkurrerer om personalet med bestående institutter. Det kan ikke benægtes, at der vil være nogle, der er på bestående institutter, og som for fremtiden vil komme til at arbejde et sted, der er finansieret af Grundforskningsfonden, hvad enten det så er tæt ved eller fjernt fra det institut, hvor de hidtil har arbejdet. Det kan ikke benægtes, og det kan heller ikke undgås. Hvordan skulle det kunne undgås? Det er da umuligt at bruge penge på forskning og sige: Her giver vi nogle flere penge til et område, uden at 80 pct. af de midler vil blive brugt til at lønne forskere, som hidtil har været et andet sted. Det er umuligt at undgå det.

Men jeg vil da sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg mener, det er berettiget at nævne det, og man skal ikke ignorere det. Det er også derfor, jeg understreger, og det står også i forslaget, at det er vigtigt, at man tænker på forskeruddannelsen, at den skal Grundforskningsfonden også tænke på.

Kandidatuddannelsen er i øvrigt heller ikke ligeegyldig, hvis man vil styrke grundforskningen i Danmark. Så vel skal vi have det i erindring, og vi skal passe på ikke at skabe modsætninger, og vi må slet ikke med dette forslag, der skulle være en gave til dansk forskning, skabe fortvivelse på visse undervisningssteder, der føler, at de er blevet ladet alene. Enig!

Men det, fru Elisabeth Arnold nævnte som et problem, er desværre uundgåeligt, og den uundgåelige del af det kan jeg ikke love vi undgår, men alt, hvad vi kan gøre for at få det til at glide så godt, som det nu kan, det vil jeg da gerne medvirke til, bare det ikke består i, at vi skal gøre, som hr. Frank Jensen antydede, nemlig smøre penge glat ud og bruge halvdelen af midlerne til almindelige budgetforbedringer, eller hvad det var, for det er der ikke tilstrækkeligt perspektiv i. Lad os drøfte disse budgetforbedringer eller -forringelser særskilt i forbindelse med finansloven. Det er dér, den slags hører hjemme.

Så vil jeg i øvrigt tillade mig at minde om, at bevillingerne til dansk forskning er steget og steget og steget og steget op igennem 1980'erne. Danmark bruger nu 1,5 pct. af nationalproduktet på forskning, hvor det var under 1 pct. i 1980, så dette med, at vi har kørt med grønthøster ustandselig, er jo ikke rigtigt, når det gæl-